

Jopie Roosenburg-Goudriaan

Schilderes van het Maasdal

Uit Eijdsens Verleden

april 1997

nr. 74 - 75

Inhoudsopgave

Colofon

Uit Eijdsens Verleden:
Een uitgave van de Stichting
Eijdsens Verleden

Redactie:

R. Huijnen
W. Jeukens
G. Schroen

Fotografie (kleur):

Albert Roosenburg

Overige foto's:

Teun Roosenburg

Selectie:

Olivier Roosenburg

Grafische vormgeving:

Judith Huijnen

Druk:

Drukkerij Tonnaer BV, Kelpen

ISSN 0920-3915

03	Van de redactie
05	Curriculum vitae
08	De gravin van Oost
<i>Nicolaas Wijnberg</i>
16	Le piano d'Ingres
<i>Hans van Norden</i>
21	Schoon schip
<i>Alcor</i>
27	Kunstenares en vriendin
<i>Thérèse Cornips</i>
25	Over drie minuten ...
<i>Olivier Roosenburg</i>

Van de redactie

Maas bij Eijsden

Van 1942 tot 1996 leefde en werkte Jopie Roosenburg-Goudriaan in Eijsden, op kasteel Oost. Het grootste deel van haar leven heeft zij hier doorgebracht. Zij voelde zich verbonden met kasteel Oost en met het Maasdal en zij heeft er zich in een deel van haar omvangrijke oeuvre door laten inspireren. Zij kan daarom met recht schilderes van het Maasdal genoemd worden, al zijn haar onderwerpen zeker niet beperkt tot het Maasdal of tot kasteel Oost en zijn bewoners.

Aanleiding tot het uitgeven van dit boek is enerzijds het overlijden van Jopie Roosenburg-Goudriaan te Oost in 1996 en anderzijds de tentoonstelling van haar werk die de Stichting Petrus Wolfs organiseert in 1997 in het gemeentehuis van Eijsden. Met deze uitgave wordt een stukje zeer recente geschiedenis van Eijsden vastgelegd, vooral van kasteel Oost, door de persoon en het werk van een bijzondere inwonster van Eijsden te belichten.

Deze publicatie over Jopie Roosenburg-Goudriaan sluit aan in de rij uitgaven van *Uit Eijdsens Verleden* die gewijd zijn aan met Eijsden verbonden kunstenaars: Petrus Wolfs (UEV 23/24, december 1983), Nettie Bromberg (UEV 58/59, oktober 1992), Sjef Hutschemakers (UEV 63/64, december 1993), en nu als vierde Jopie Roosenburg-Goudriaan (UEV 74/75, april 1997). Het spreekt overigens vanzelf dat het onderwerp van een dergelijke uitgave nooit een puur Eijdsense aangelegenheid kan zijn omdat mensen, en zeker kunstenaars, zich gelukkig niet door lokale grenzen laten inperken.

De redactie dankt allen die aan deze uitgave hebben meegewerkt. Zonder anderen te kort te willen doen noemen we hier: Olivier Roosenburg, die de selectie van het opgenomen werk heeft verzorgd; Nicolaas Wijnberg, Hans van Norden, Alcor, Thérèse Cornips en Olivier Roosenburg voor hun belangeloze bijdrage als auteur; Teun en Albert Roosenburg, die de fotografie voor hun rekening namen; en Judith Huijnen voor de grafische vormgeving. Alleen dank zij hun enthousiasme en inzet waren wij in staat deze UEV 74/75 uit te geven.

De redactie

Curriculum vitae

Jopie Roosenburg-Goudriaan

- 1913 Geboren te Rotterdam.
- 1930 Academie Beeldende Kunsten Rotterdam.
- 1935 Schildersloge in Wenen.
- 1937 Atelier in Veere.
- 1938 Atelier in Rotterdam.
- 1942 Kasteel Oost te Eijsden.
- 1969 Prijs voor de schilderkunst van de stad Charleroi.
- 1975 Jeanne Bieruma Oostingprijs te Amsterdam.
- Vele exposities in binnen- en buitenland.
- Werk bij overheid, bedrijven en vele particulieren.
- 1996 Overleden op kasteel Oost te Eijsden.

Teun Roosenburg 1944
olieverf 53 x 65

De eerste stoel
aquarel 20 x 30 cm

Lambert Mainz
olieverf 59 x 44 cm

De Gravin van Oost

Kasteel Oost 1942

't Was in die schijnbaar eindeloos voortdurende, bijna subtropische warme, droge zomer van 1942. Hoge diepblauwe, zuidelijke luchten met af en toe heldere, witte zeilwolken. Ik kwam uit Holland afgezakt samen met een Amsterdamse vriend, ook een schilder. We kwamen hier allebei om eens flink te gaan werken en een voor

ons nieuw, bijna buitenlands landschap lag voor onze verbaasde ogen al op ons te wachten. We kwamen gelopen van Maastricht naar het zuiden langs de rivier en "daar waar de vissers aan de overkant van de Maas al Frans spreken, daar is de plek," was mij verteld. Daar lag kasteel Oost, nog net in Nederland.

Toen ik het kleine trappetje van de oude keuken aan de voorkant van het grote, vierkante, grijze chaletachtige gebouw opliep en door de smalle deur naar binnen ging, ontmoette ik daar al gauw mijn beeldhouwersvrienden uit Amsterdam, die hier nog niet zo lang geleden waren neergestreken: Piet Damsté, Hanny Rådecker en Teun Roosenburg. Er was ook een jonge vrouw aanwezig, lang, slank, donker, met een prachtig getekend open gezicht, waarin een scherp gebeeldhouwde neus opviel. Ik werd voorgesteld aan Jopie Goudriaan, de vriendin van Teun. "Ik heb mijn meisje meegebracht", zei hij vertederd.

Uitzicht vanuit het atelier te Rotterdam

Op weg naar boven om een kamer uit te zoeken uit de vele die nog leeg stonden, werd ik op een brede gang aange naam verrast door een flinke, grote wandschildering. Op die muur had Jopie Goudriaan net een laat-cubistisch stilleven van Pablo Picasso nageschilderd, behoorlijk groot. Een sterke compositie met de beroemde gitaar, compotier en meloen. Ze had het snel, maar trefzeker gedaan. Ik was verbaasd, maar voelde me wel onmiddellijk thuis in dit bizarre, lege kasteel met zijn 21 kamers. Daarna heeft er jarenlang nog een tweede wandschildering gezeten op de muur aan de overkant van de gang: mijn antwoord op haar wand. We gingen tenslotte ongeveer dezelfde kant op toen. En langzamerhand maakte ik kennis met de Rotterdamse schilderes Jopie Goudriaan.

Ze werd geboren aan diezelfde Maas, maar dan wel een flink stuk lageraf, in Holland, in Rotterdam, waar ze als kind langs de rivier had gespeeld en bootje gevaren en ze zag daar de schepen van haar vader, de reder Goudriaan, statig aan haar voorbij glijden. Ze tekende al heel vroeg als meisje en toen haar vader ooit later tegen haar zei: "Ga jij maar eens een weekje schilderen", was dat niet tegen dovemansoren gezegd. Dat weekje werd alles bij elkaar zo'n zeventig lange jaren! Ze bezocht de Rotterdamse Academie en hoorde al gauw bij het Rotterdamse jonge-kunstenaarsmilieu, waar Dick Elffers en Henk de Vos tot haar vrienden behoorden.

Jopie aquarellerend aan de Rotte

Toen op 10 mei 1940 talloze Rotterdamse kunstenaars in één klap hun hele atelier en al het werk van jaren dat daarin stond, kwijtraakten tijdens het verraderlijke luchtbombardement van de Duitsers, raakte ook Jopie in een dramatisch moment alles wat ze tot dan toe gemaakt had, kwijt. Drie dagen brandde het en toen eindelijk de vuurhaard gedoofd was en ze weer naar binnen mocht, stond ook zij in een totaal verwoest, verkoold en zwartgeblakerd atelier. Maar typisch voor haar, ondanks de ellende, de woede en de pijn, vertelde ze later dat ze toch ook meteen gedacht had: "Nu moet ik helemaal opnieuw beginnen; dit is mijn kans om in één klap van die verdomde academie af te komen." Dit bijna onbegrijpelijke optimisme zou Jopie haar hele leven begeleiden tot aan het stijlvolle laatste einde toe.

Twee jaar na het rampzalige bombardement streek ze neer aan diezelfde, geliefde Maas, maar nu dan wel een flink stuk stroomopwaarts. En hier begon dan een zoektocht naar de eigen vorm en een jarenlange afrekening met, zoals zij dat nu eenmaal ontdekte, de knellende banden van het traditionele academisme. Haar vrijheidsdrang kwam in opstand tegen zoveel belemmeringen, hoewel later wel zou blijken dat ze er toch wel het sterke vormgevoel van had meegekregen, het zeer persoonlijke vormgevoel, dat in de jaren later altijd weer het geraamte van haar werk zou blijken te zijn: het karkas waar haar uitbundige colorisme aan was opgehangen. Zelfs in die hele late serie bijzondere, grote aquarellen, waar de naturalistische vorm in water opgelost lijkt te zijn, om een andere realiteit naar voren te laten komen, (een onderliggende werkelijkheid misschien?) bleef onder alles die krachtige hand van tekenen aanwezig om "orde op zaken te stellen". Maar voor het overige hoopte ze zich snel te bevrijden van een verouderde conventie. En dat lukte wonderwel in deze ideale omgeving voor zo'n paleisrevolutie. Weg van Holland, in een inspirerende natuur, in een milieu waar onophoudelijk nieuwe ideeën, impulsen en discussies losbarstten in de gesprekken met de vele artistieke vrienden en vriendinnen

Brief uit Holland

zoveel bij Jopie, ondertussen al lang Roosenburg-Goudriaan. Huisvriend Taeke Jitse Botke, in de wandeling Botje, zei vaak: "Jopie geeft de vluchtigste kusjes van alle vrouwen die ik ken". De opmerking van de 19e-eeuwse Engelsman Walter Pater: "Alle kunsten streven voortdurend naar de staat van muziek" zou wel eens het mooiste motto voor Jopie Goudriaan kunnen zijn. Als ik één schilderes gekend heb waar dat voor opging, was zij het wel. De fladderende manier waarop ze soms ineens vanachter haar schilders-ezel kon opspringen om op de vleugel in de grote kamer een prachtig brok romantische pianomuziek te spelen, kon maar op één ding duiden: Jopie beleefde in haar leven alles als de een of andere vorm van muziek.

Naast het olieverfschilderij maakte het aquarel een groot deel uit van haar werk. En juist daarmee bleef ze merkwaardig genoeg het langste hangen in een soort postimpressionisme. Zeer tegen haar zin overigens, maar ze kon

het sleuteltje niet vinden. Ze voelde zich op de een of andere manier ook niet echt vrij om daar nu eens echt mee te gaan stoeien. Totdat Teun aankondigde dat hij een reis naar Amerika ging maken om een van zijn broers te bezoeken. Jopie bleef thuis, dat was normaal. Ze stapte voor geen goud in een vliegtuig. Toen Teun vertrokken was deed ze de deur op slot en trok zich terug in haar atelier en op de vloer aldaar ontstonden toen in korte tijd een hele reeks geheel nieuwe aquarellen. Geheel nieuw van opvatting en techniek en van veel grotere vrijheid ten opzichte van de natuur. "Losgezongen" heette dat ooit. Een zeer geïnspireerde, indrukwekkende reeks van een schilderes van ver achter in de zeventig. Dat was de bevrijding waar ze op gewacht had!

Teun was ontsteld toen hij terug kwam en de aquarellen zag: "Ik heb een vijand in huis, je maakt abstracte kunst!". Hij had natuurlijk óók gelijk: aan het eind van deze weg zouden de vierkante

boomgaarden van ene Piet Mondriaan kunnen opdoemen, zij het wel een flink stuk slordiger dan. Maar de goede Teun, als beeldhouwer zoveel meer aardgebonden dan de vlinderachtige schilderes, onderschatte toen heel even het geraffineerde gevoel voor evenwicht wat nu juist een groot talent was van pianiste Johanna Goudriaan. Teun begon het bijzondere er ook van in te zien en "zag dat het goed was". Jopie oogste er veel waardering mee.

Naast de schilderijen en aquarellen maakte ze nog talloze appliqué, wandkleden, grote en kleine, waaronder heel mooie, decoratieve werken. En een paar trappen af, in de gewelven van het kasteel, bevond zich dan ook nog de "brocanterie", waar ze haar hobby kon uitleven: antieke poppen, poppenhuizen, aardewerk en soms van de "stort" opgeviste oude meubelen en echte volkskunst. En haar grote, opvallende liefde voor de kleur blauw. En dan wel een heel speciaal blauw, tussen azuur en cobalt, licht, helder, stralend. Blauw was haar grote emailleverzameling. Blauw waren ook de verschillende uitbundig bloeiende bloemen op haar terras, een jaarlijks terugkerend zomers feest van blauw in alle toonaarden. En blauw was ook de kist waarin zij tenslotte werd begraven.

Waarom krijgen toch zo weinig kunstenaressen een koninklijke onderscheiding? We zijn maar een armoedig landje op dat gebied. Zeker sinds er in 1953 wettelijk werd vastgesteld dat er geen nieuwe adel meer zal worden verleend. Wij hebben dus een dode adel. Never mind, voor mij was Jopie altijd al van adel en zal ze altijd blijven: de Gravin van Oost.

Nicolaas Wijnberg

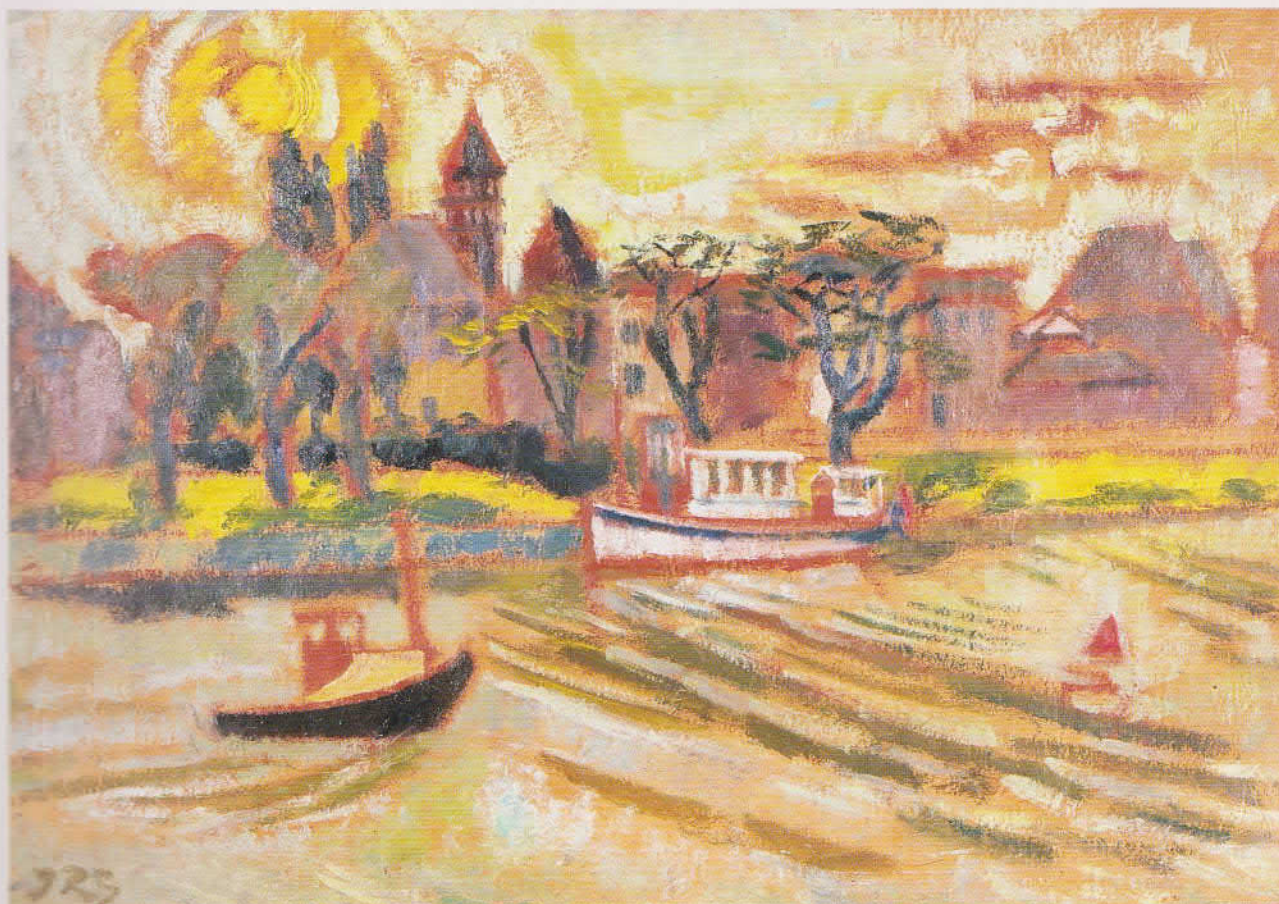

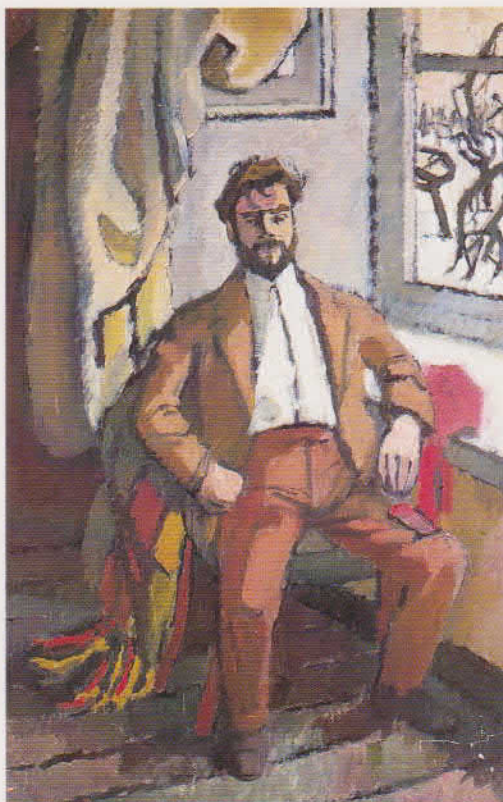
Huiswerk maken
olieverf 88 x 65 cm

Maastricht
olieverf 69 x 50 cm

Botke
olieverf 80 x 60 cm

Cor van Noorden
olieverf 63 x 100 cm

Teun aan tafel
olieverf 71 x 59 cm

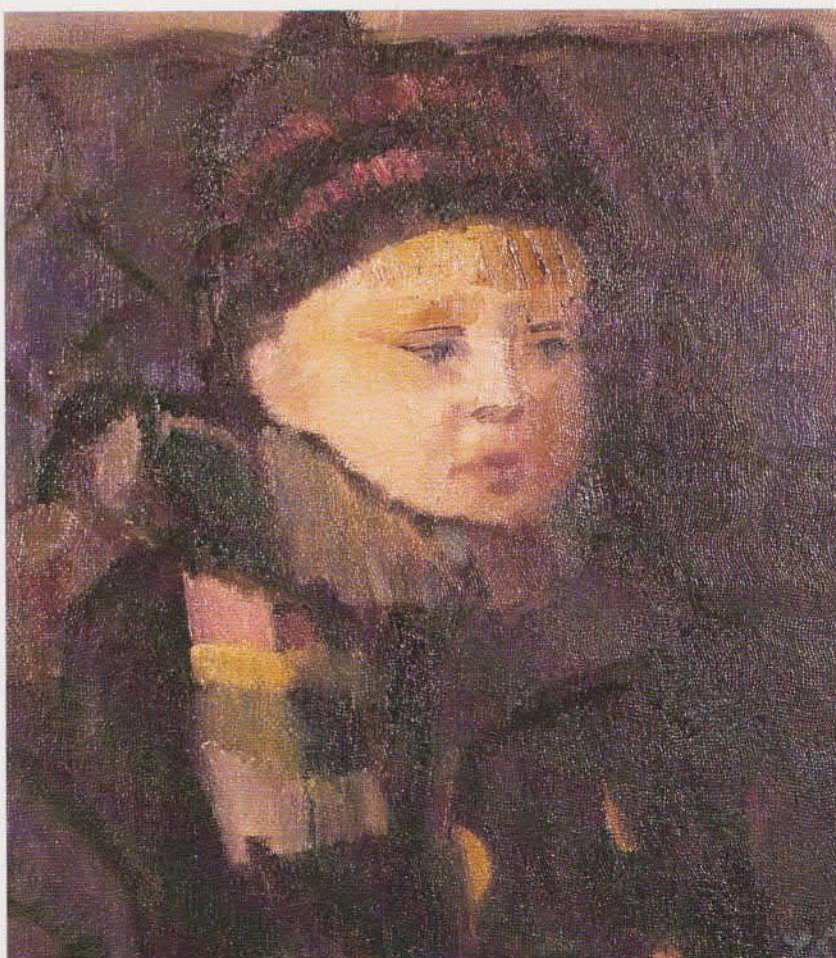

Joost
olieverf 54 x 38 cm

Olivier
olieverf 35 x 40 cm

Albert
olieverf 52 x 45 cm

De ijsmuts
olieverf 22 x 16 cm

Zieke Joost
olieverf 52 x 45 cm

Winter in Oost-Maarland
olieverf 49 x 67 cm

De appelpluk
olieverf 100 x 70 cm

Het rode stoeltje
olieverf 60 x 50 cm

Zelfportret
olieverf 50 x 80 cm

Le piano d'Ingres

De beroemde Franse schilder Ingres was een muzikfanaat. Toen hij in Rome resideerde als leraar voor jonge Franse kunstenaars in het Instituut van de Académie Française, nam hij zijn kostbare viool mee om zijn vrije tijd aangenaam te besteden. Hij was verslaafd aan het musiceren. Het begrip "le violon d'Ingres" is daardoor algemeen bekend geworden. Het betekent dat een schilder tegelijk een andere passie kan hebben: de muziek. Ook Jopie Roosenburg, de zo begaafde schilderes, bezat die passie voor de muziek, maar dan

vooral voor de piano. Vandaar de titel van dit artikel. Zelf ben ik ook een muzikfanaat, vooral de viool bespeel ik al vanaf mijn kinderjaren. Vanaf het moment dat ik kasteel Oost en zijn bewoners leerde kennen, dat was in 1946, was na de beeldende kunst ook de passie voor de muziek een versterking van de vriendschapsband die toen tussen ons ontstond.

Op kasteel Oost stond Jopies mooie vleugel, waarop ze dagelijks studeerde en musiceerde. Ik had mijn viool mee-

genomen en dus musicerden we geregeld samen als afwisseling na het schilderen in de mooie Zuid-Limburgse contreien.

Jopie Roosenburg komt uit een familie waar de muziekbeoefening ingeworteld was. Haar moeder was een begaafde pianiste, met wie ik later ook samenspeelde, die zeer actief was in de Rotterdamse muziekwereld. Mede daardoor heeft Jopie twee studies in Rotterdam gevolgd. Ze bezocht de beroepsopleiding als pianiste op het

Nico Wijnberg
olieverf 90 x 70 cm

conservatorium en ongeveer gelijktijdig de Rotterdamse schilderacademie. Toch koos ze tenslotte de beeldende kunst voor haar artistieke creativiteit. Maar de muziek bleef toch daarnaast bestaan. In haar beeldend werk zit overigens een aanverwant element: het compositorische element is duidelijk zichtbaar. Op kasteel Oost werd de muziek steeds intensief beoefend. Ook met anderen, beroepsmusici, die bij de Roosenburgs gastvrijheid ondervonden.

Ook de componist Rudolf Escher kwam daar en later Jörg Demus en Norman Shetler, beiden vermaarde pianisten en de cellisten Anner Bijlsma, Bengt Widlund en Heinrich Schiff. De liefde voor de muziek bleef ondanks alles wat verder voorviel, overeind. Teun en Jopie Roosenburg waren trouw concertbezoekers, in Maastricht en omgeving, maar ook in België en West-Duitsland, Oostenrijk en Italië.

De bevoegenheid, de liefde voor de muziek was voor haar een soort psychische aanvulling van haar beeldende activiteiten. Iedere morgen, al voor het ontbijt, hoorde je Jopie pianospelen. Daarmee werd de dag begonnen. Als ik terugdenk aan de vele jaren dat ik kasteel Oost bezocht dan beseft ik hoe gevarieerd we daar met elkaar optrokken. Zeker ook de literatuur en

vooral de beeldende kunst waren gespreksthemata's. Toch speelde de muziek altijd een grote rol. Terugdenkend aan die bijeenkomsten hoor ik nog ons amateuristisch gepruts om Mozarts geniale klarinetkwintet te vertolken, omgeven door aandachtige luisteraars, terwijl Jopie als een deskundige maar solidaire luisteraar van Mozarts geniale muziek zat te genieten. Zelf speelde ze zelden op die bijeenkomsten, daarvoor was ze te bescheiden, maar ze had een grote muzikale eruditie en belangstelling. Dat veroorzaakte ook dat de Roosenburgs later op hun kasteel onderdak boden aan jonge musici, leden van het Limburgs Symphonie Orkest en studenten aan het conservatorium.

gewerkt. Limburg heeft voor mij als schilder veel betekend. Een groot deel van mijn werk is daar ontstaan.

De bedoeling van deze bijdrage is vooral om de bevoegenheid en de tweesporigheid van Jopie Roosenburg aan te tonen. Ze was schilderes en musicienne, een geïnspireerde persoonlijkheid van grote allure. De muziek was het terrein waarop ze zich terug kon trekken om haar gevoelens uit te leven zonder het penseel te hoeven hanteren. De tallozen die haar kenden, denken met weemoed aan haar terug. We vergeten haar nooit, een zeer begaafde en geïnspireerde kunstenaar.

Hans van Norden

De muziek was na de schilderkunst haar grote liefde. In dit alles werd ze door haar man Teun geweldig gesteund. Tegelijk was kasteel Oost een ontmoetingsplaats voor veel Hollandse kunstenaars die daar ook Limburgse kunstenaars ontmoetten. Er werden daar bijeenkomsten, feestjes en etentjes georganiseerd die de band tussen Noord en Zuid versterkten. Ik persoonlijk heb vele jaren daar intensief

Hans van Norden
olieverf 52 x 60 cm

Marokko

Ksar es Souk
aquarel 48 x 30 cm

Schotland
aquarel 26 x 46 cm

Schotland
aquarel 30 x 50 cm

Haventje
aquarel 26 x 46 cm

Schotland
aquarel 30 x 50 cm

Schoon schip

Cor v. Noorden, René Nijsten, Hans Truijen, Carel Schriebl, Jopie Roosenburg-Goudriaan, Henk Sitskoorn, Albert Goudriaan, Fons Winters, Rob en Marijke Stultiens, Daan Wildschut

Door het feit dat "Rotterdamse Jopie" veel vrienden had o.a. ook in het Limburgse land, die niet geheel toevallig meestal ook nog collega's waren, werd er vaak en heftig tot het ochtendgloren over alles wat met kunst te maken had gediscussieerd in de grote woonkamer van kasteel Oost. Haar ouders en haar broer Albert Goudriaan, die evenals zijn vader later reder was van de Holland-Zuid-Amerika Lijn, waren zeer bevoegen kunstliefhebbers, zodat in combinatie met Jopie en Teun, haar man, er zich een idee ontspon om de zeeschepen ter meerdere glorie voor een ieder te verrijken met beeldende kunst.

Zo werd het idee geboren bepaalde kunstenaars te vragen om op specifieke plaatsen op de vier betreffende schepen een kunstwerk te maken. Teun Roosenburg en Daan Wildschut waren de coördinatoren van dit initiatief. Om een paar Limburgse kunstenaars te noemen die meegedaan hebben: Rob en Marijke Stultiens, Frans Gast, Willem Hofhuizen, Henk Sitskoorn, Piet Killaars e.a. Voor dat de kunstwerken op de schepen geplaatst werden in 1956, was er nog een "swingende" vernissage in Maastricht, genaamd "Schoon schip", hetgeen gepaard ging met vele kapiteins op het droge.

Het totale project werd afgesloten met een proefvaart, waarbij men meestal niet te ver buitengaats voer vanwege de ietwat onregelmatige, gemene, korte golfslag van de Noordzee hetgeen voor de vele Limburgers niet goed te combineren bleek met de culinaire geneugten aan boord.

De band tussen Limburgse en Hollandse kunstenaars kreeg door dit initiatief een geweldige impuls.

Alcor

Verse eieren
olieverf 80 x 95 cm

Gele stilleven
olieverf 60 x 50 cm

Rode klaprozen
olieverf 59 x 49 cm

Groene stoeltje
olieverf 59 x 49 cm

Zelfportret
olieverf 89 x 64 cm

Kunstenares en vriendin

De mens Jopie Roosenburg-Goudriaan beschrijven is zoiets als een zachte lirie te willen omvatten. Het is of zij bestond uit eigenschappen, ongrijpbaar, onbenoembaar, die zijn als imponderabele deeltjes, niet voor het oog waarneembaar, maar dragers van geest, van geestdrift, die onder bepaalde omstandigheden vrijkomen.

Zij heeft veel tastbaars gemaakt dat van haar spreekt. Zij was, wat haarzelf aanging, de kunstenares die, om het in haar eigen woorden te zeggen, haar hele leven aan een schildersezel heeft doorgebracht. Hoe, behalve met het verdriet en de weemoed van de herinnering, denkend aan haar het oog te scherpen wat betreft haar persoon?

Men zegt dat iedere kunstenaar, dichter, schrijver, componist, egocentrisch is. Ik neem aan dat hij het moet zijn, wil hij toekomen aan zijn werk, wil hij kunnen opboksen tegen de maatschappelijke dwang, de eis, om van jongsaf, op welke rang van de ladder ook, iets herkenbaars te presteren dat tot een carrière leidt. Maar ik geloof niet dat egocentrisme inherent is aan begaafdheid. Veeleer zijn het twee afzonderlijke eigenschappen, die elkaar ten dienste staan.

Als ik nu van het ongrijpbare wezen dat Jopie was, één ding met stelligheid zeggen kan, dan is het wel dat zij geheel en al verstoken was van egocentriciteit. Integendeel, zij was volstrekt belangeloos. Zij vroeg niets, zij eiste niets. Zij had een grote gretigheid om alles en iedereen in zich op te nemen en recht te doen, met een beweeglijkheid van geest die ook in haar altijd jeugdige uiterlijk en houding manifest was. Zij luisterde en keek, met de betrokkenheid van de aandacht, en tegelijk, paradoxalerwijs, met de afstandelijkheid van wie registreert. Zij gaf alles en iedereen in dat opzicht het zijne, welhaast onvoorwaardelijk, kan

men zeggen. Zij behoefde zo leek het, geen aandacht voor zichzelf.

En misschien was dát haar schans, haar schild, waarachter zij haar eigen gang kon gaan. Een van de kenmerken van dien was dan ook dat zij onverschillig stond tegenover de mening van de buitenwereld over wat zij maakte en deed. Die neutraliteit was niets anders dan een facet van haar belangeloosheid. Ik ken niemand die deze hoedanigheid in zo grote mate bezat. Het betekende ook dat zij nooit kwaad kon zijn of behoefde te zijn. Zij kende geen wanklank, geen vooringenomenheid, geen ophef. Hoogstens had zij een luchtige spot ten aanzien van gewichtigheid, die zij altijd onmiddellijk doorzag, of legde er een beminnelijk vertoon van verstrooidheid bij aan de dag.

Ik heb haar maar éénmaal oprecht boos gezien, en wel over een recensie in De Limburger –ik meen n.a.v. de tentoonstelling in het Gouvernementsgebouw van de kunstenaars betrokken bij kasteel Oost, over wie het gelijknamige boek is verschenen– waarin de recensente beweerde dat het bestaan van Picasso aan deze kunstenaars scheen te zijn voorbijgegaan. Het denkbeeld dat je beïnvloed hoorde te zijn was wel het laatste wat strookte met die open, weldoordachte kijk die Jopie op de schone kunsten had. Zij die zich juist niet beperkte in haar belangstelling en, vandaar, overal over kon meespreken, werd hier tekortgedaan in haar onzelfzuchtige, tolerante integriteit.

Die laatste, die het haar, naar ik geloof, mogelijk maakte de kunstenares te zijn die zij wilde zijn, maakte haar tevens, het spreekt haast vanzelf, tot een volmaakte vriendin. Ook haar vriendschap was gespeend van egocentrisme, was zonder ophef, zonder nadruk, behoefde betoog noch vertoon. Haar glimlach voor wie haar dierbaar waren behoefde niet te worden gezien. Iedereen

met wie zij omging, met wie zij over wat haar of hen boeide heeft gepraat en die zij liet delen in haar onomwonden geïnteresseerdheid, haar begrip, haar humor, weet dit.

Je kunt alleen met de doden omgaan alsof zij nog leven. Men noemt het herinnering. Alle ontmoetingen en gesprekken die ik met haar heb gehad –ze zijn ontelbaar– zijn gelukkige ogenblikken geweest. Die zetten zich in de herinnering voort.

Thérèse Cornips

St.-Pietersberg
olieverf 48 x 65 cm

Uitzicht vanuit kasteel Oost
olieverf 32 x 50 cm

Station Visé
olieverf 50 x 38 cm

De rotswand bij Ternaaien
olieverf 70 x 100 cm

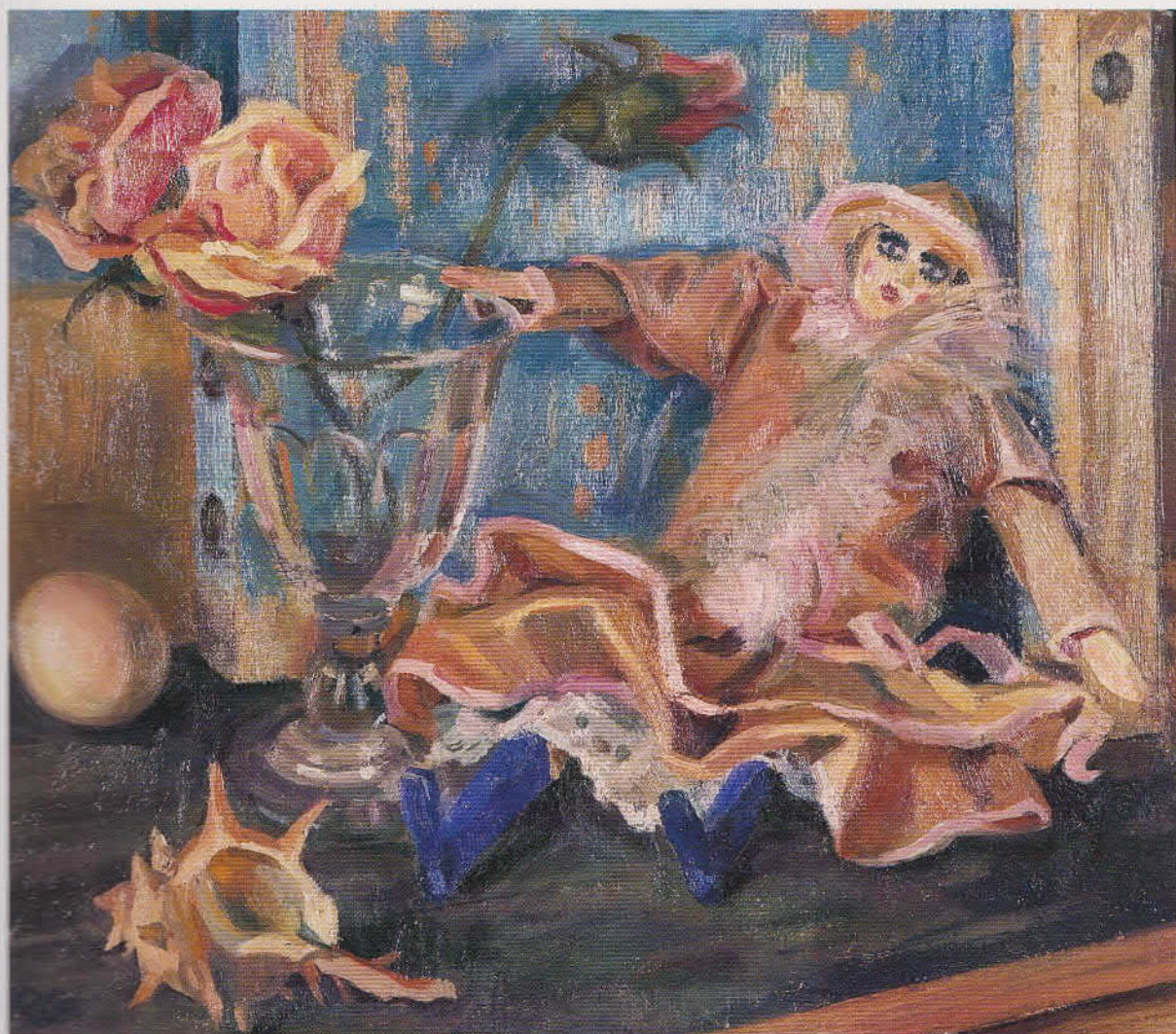
Staannd naakt
olieverf 18 x 30 cm

Eau de vie
olieverf 100 x 70 cm

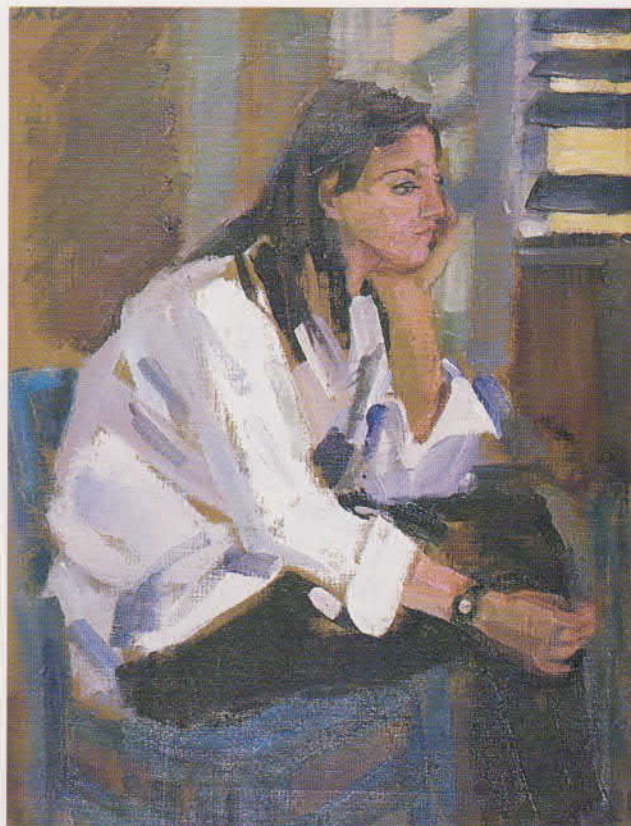
De marionet
olieverf 32 x 38 cm

De rozen
olieverf 35 x 30 cm

Quirinne
olieverf 32 x 28 cm

Sarah
olieverf 50 x 64 cm

Mirabelle
olieverf 38 x 40 cm

Olivier
olieverf 21 x 26 cm

Herfst in Oost-Maarland
olieverf 100 x 70 cm

Zonsondergang
olieverf 90 x 64 cm

Maas met Enci
aquarel 45 x 30 cm

Seringentijd
olieverf 60 x 42 cm

Teun met strooien hoed 1996
olieverf 59 x 69 cm

Achter de Enci
aquarel 58 x 32 cm

Bomen
aquarel 60 x 40 cm

Watersnood
aquarel 60 x 40 cm

Herfst op komst
aquarel 60 x 40 cm

Ontworteld
aquarel 60 x 40 cm

De wakken
aquarel 60 x 83 cm

Stichting Eijdsens Verleden

Secretariaat:

Postbus 72, 6245 ZH Eijdsen
Tel. 043-4093712 of 043-4571269

Bankrelaties:

Rabobank,	nr. 11 50 96 590
ABN-AMRO,	nr. 57 62 18 952
SNS Bank,	nr. 87 90 14 369
Postbank,	nr. 56 83 530

Wilt u het werk van de stichting financieel steunen, dan kunt u dit doen door een bedrag te storten of over te schrijven op een van bovenstaande rekeningen, onder vermelding van naam en adres. Bij een minimale bijdrage van f 25,- (voor studenten f 12,50) per kalenderjaar ontvangt u de driemaandelijkse uitgave "Uit Eijdsen Verleden" gratis.

Overname van artikelen of afbeeldingen is uitsluitend toegestaan na schriftelijke toestemming van de redactie.